

Но сега е лошото. Една утрива Зорка се завтече при него и му казва: „Господине докторе, момиченцето ми е много болно! Елате да го прѣгледате!“ Той окачи чантата, дрънж бастуня си и отиде въ стаята на Зорка.

И наистина, момиченцето на Зорка (куклата ѝ), малката Райничка, бѣше много болна. Тя сѣднѣ на единъ столъ, турнѣ Райничка на краката си и чака Господинъ доктора да ѣ прѣгледа и ѣ даде лѣкъ. Той дойде, изправи се надъ неѣ, хванѣ ржката ѣ, гледа ѣ въ очитѣ и слѣдъ това се позамисли като какъвъ лѣкъ да ѣ даде. Най-послѣ рѣши да ѣ даде червенъ пиперъ. Бръкнѣ въ чантата си и посипа въ устата ѣ отъ този лѣкъ.

Райничка е вече здрава. Зорка зарадвана, почнѣ да ѣ цалува. Цалунѣ ѣ сѣщо и Господинъ доктора, нейний спасителъ. Но да видишь ти сега смѣхъ! Зорка на една страна киха, Господинъ доктора на друга страна плаче и си трие очитѣ.

Кой ще помогне сега на бѣдний докторъ?

Конъ и камила.

(басня)

Ехъ, колко си лѣшива и неспрѣтна въ ходенъето.“ — Казалъ конѣтъ на камилата, когато двамата носяхи тежикъ товаръ прѣзъ пустинята. — Азъ не само че можъ да нося господари си, но и всичкия му товаръ. Тѣзи, които сѣ като тебѣ лениви не заслужаватъ храната си.“

„Лесно е да се говори за работливостъ и бързина; но е тежко да се докаже,“ отговорила камилата.

„Да се докаже ли? — зачудилъ се коня, — я ми дай твой товаръ и да видишь!“

Като казалъ това, конѣтъ взелъ половината отъ